

Og hvis man lige et øjeblik ser bort fra rokere, så kunne man f.eks. tænke sig, at den her lov kunne også anvendes på en efterstræbt person, som ville ... som var medlem af Mosaik Troessamfund og ville opsøge Synagogen her i København. Ham ville man kunne forbyde adgang til Synagogen, fordi man derved kunne ... der ville være risiko for attentat.

Man kunne også tænke sig en person, som i sin egen bolig omgås personer af en bestemt politisk observans, som ikke er populær, som måske er efterstræbt. Der ville man også kunne forbyde den person at opholde sig i sit eget hus eller sin lejlighed. Det forekommer fuldstændig absurd.

Dertil kan man også se, at der ikke er knyttet nogen domstolsprøvelse til et sådant forbud. Skal man have indbragt det for domstolene, skal man faktisk først have overtrådt forbudet og muligt gjort sig fortjent til fængsel. Man kan ikke, hvis man efterkommer forbudet, få det prøvet ved domstolene, sådan som lovforslaget er her. . .«

Journalisten: »Vurderer du, at det her ville være i strid med menneskerettighedskonventionen?«

»Nu har jeg jo ikke haft lejlighed til at dykke meget ned i det, men man kommer da tæt på, hvis man ligesom forbyder almindelige ustraffede borgere at opholde sig bestemte steder eller i bestemte områder eller bestemte huse.«

Svar:

For så vidt angår spørgsmålet om anvendelsesområdet for den foreslåede lov, henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. 1-3 og 9. De to eksempler, som byretspræsidenten nævner, vil således ikke være omfattet af lovforslaget.

Med hensyn til de retspolitiske synspunkter, der ligger bag den foreslåede forbudsordning, henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. 34.

For så vidt angår spørgsmålet om strafferamme, henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. 6.

Hvad endelig angår spørgsmålet om domstolsprøvelse, henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. 74. Som det fremgår heraf, kan forbud indbringes for domstolene efter grundlovens § 63. Dette svarer til, hvad der gælder med hensyn til domstolsprøvelse af polititilhold efter straffelovens § 265, og til, hvad der normalt gælder med hensyn til domstolsprø-

velse af afgørelser, som er truffet af forvaltningen uden for strafferetsplejen.

Spørgsmål nr. 81:

Ministeren bedes fra Lovafdelingen indhente et notat, der redegør for politiets beføjelser efter retsplejelovens § 108.

Ud over en teoretisk gennemgang bedes der gjort rede for, hvorledes beføjelserne er anvendt i praksis – der tænkes navnlig på politiets praksis med hensyn til at foretage afspærring og afsøgning af områder, der skal anvendes til f.eks. statsbesøg. Det bedes bekræftet, at man i den slags tilfælde med hjemmel i retsplejelovens § 108 overvåger potentielle gerningsmænd og foretager afspærringer, hvorved almindelige borgeres lokalfrihed indskrænkes.

Svar:

Bestemmelsen i retsplejelovens § 108 har følgende ordlyd:

»§ 108. Politiets opgave er at opretholde sikkerhed, fred og orden, at påse overholdelsen af love og vedtægter samt at foretage det fornødne til forhindring af forbrydelser og til efterforskning og forfølgning af sådanne.

Stk. 2. Med justitsministerens samtykke kan der pålægges politiet andre opgaver.«

Bestemmelsen er omtalt en række steder i den retsvidenskabelige litteratur, jf. oversigten i Bernhard Gomard m.fl., *Kommenteret Retsplejelov* (5. udg., 1994), side 127 f. Der henvises endvidere til Ib Henricson, *Politiret* (1996), side 41 ff.

Retsplejelovens § 108 beskriver den almindelige karakter af de opgaver, som politiet skal udføre, og som typisk er nærmere normeret i andre dele af retsplejeloven eller den øvrige lovgivning. Det fremgår bl.a. af bestemmelsen, at politiets opgave er at efterforske og forfølge forbrydelser. De nærmere regler herom er fastsat i retsplejelovens fjerde bog om strafferetsplejen.

Det spørgsmål om retsplejelovens § 108, som navnlig har været rejst i den retsvidenskabelige litteratur, er, i hvilket omfang bestemmelsen kan udgøre et selvstændigt hjemmelsgrundlag for foretagelse af indgreb over for borgerne. Der findes en række udtalelser herom i den retsvidenskabelige litteratur m.v.

I Justitsministeriets notat af 5. oktober 1982 om politiets bistand til andre forvaltningsmyndigheder (optrykt i Betænkning 981/1983 om